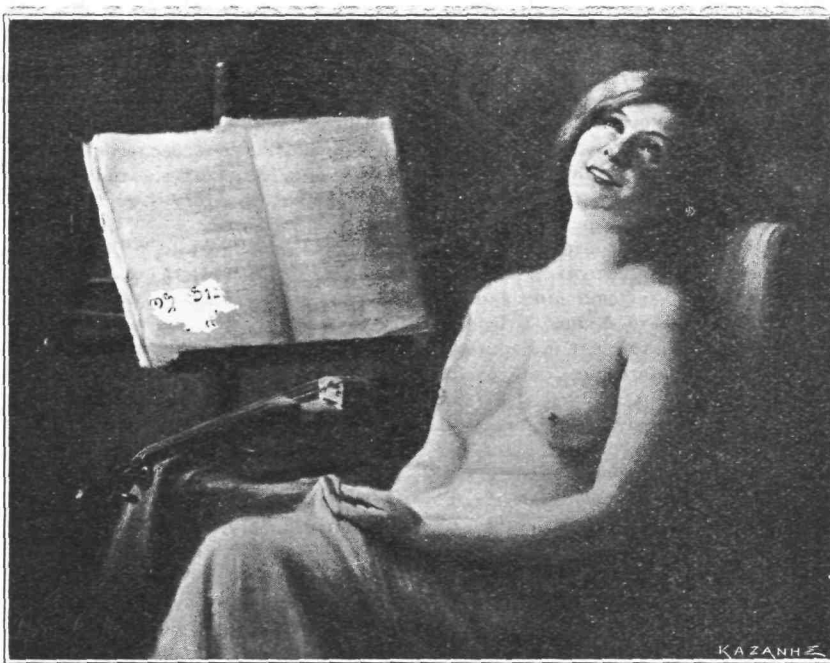

Μαρία Σκούφου

Ρεμβασμός

ψιν πρώην βουλευτών. 'Αλλά και τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ ἦσαν οὐχὶ τὰ γνήσια δημοτικά, ὥς ἄδονται, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ποίως προελεύσεως. 'Η misc en scène πολὺ καλὰ. 'Αλλ' ἐὰν παρατηρήθῃσαν αἱ ἀτέλειαι αὐταί, ὑπὸ ἔποψιν ὑποκρισεως τὸ ἔργον παρεστάθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἐπιτυχίας πρέπει νὰ ταχθῶσιν αἱ δεσποινίδες Δαμασκηνοῦ καὶ 'Αμπελᾶ. 'Η πρώτη δραματικὴ ὡς Κυρὰ-Γιάννενα, ἡ δευτέρα λυρικὴ ὡς Κρουστάλλω. 'Η δὲ νῆς Δαμασκηνοῦ ἔπαιξεν ὡς τελεία ἠθοποιὸς· φυσιογνωμικῶς ὑπέροχος· εἰς τὴν κατάραν μετέδωσε ῥίγη φρένης. 'Η δεσποινὶς 'Αμπελᾶ ἀπέδωσε τὸν εἰδυλτικὸν χαρακτήρα τοῦ ρόλου τῆς πολὺ φυσικᾶ. 'Εκ τῶν ἀνδρῶν ἄριστος ὁ κ. Ποπολᾶνος ὡς Μῆτρος. Μᾶς ἔδωκεν ἕνα ζωντανόν, ὑπερήφανον λεβέντικον τύπον, βοηθεύσης καὶ τῆς ὥραιας φωνῆς του καὶ τοῦ εὐθυτενοῦς ἀναστήματός του. Εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν τῆς ἐπιτυχίας ἤλθαν ἡ κ. Στράτου — κόρη τοῦ ποιητοῦ — ὡς κυρὰ — Στάθαινα, ἡ ὁποία ἔπαιξε μὲ στοργὴν πρὸς τὸ πατρικὸν ἔργον, ἐπιδείξασα μίαν ἡρεμὴν εὐγένειαν ἀγαθότητος, ἀλλ' εἰς τὰς δραματικὰς σκηνὰς σχεδὸν ἀνέκφραστος, ὁ κ. Παναγόπουλος ὡς Χρόνης, ὑπὲρ πάσαν ἄλλην φορὰν διακριθεὶς ἥδη εἰς τὴν κομικὴν ἠθοποιίαν. 'Ο κ. Λοῦρος ὡς Λιάζος ἠδαικίτο ἀπὸ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του καὶ τὴν λεπτὴν φωνὴν του, ἡ ὁποία ἔχανεν ἀκόμη περισσότερον πρὸ τῆς ἀδράς φωνῆς τῆς Κρουστάλλως· δηλαδὴ ἀντιθέτως ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. 'Η δεσποινὶς Λάσκαρη ἔχουσα ἔμφρον τὴν ἀφέλειαν, ἤρρεσεν ἐπίσης. Τὸ ἄσμα τῆς κ. Στράτου ὡς καὶ τοῦ κ. Ποπολᾶνου πολὺ καλόν. 'Η χοροφῶδια ἀνεπαρκής.

—'Η τελευταία ἡμερὶς τοῦ Δραματικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου τῶν 'Ερασιτεχνῶν ἀφῆκε καλλίστας ἐντυπώσεις. 'Επαύχθησαν τρεῖς μονόπρακτοι κωμῶδιαι—διὰ τὴν τάχα μόνον κωμῶδιαι· ἐξ ὧν αἱ δύο γαλλικαὶ καὶ μία κατὰ μετάφρασιν, ἐνῶ ἡμποροῦσε καλλίστα νὰ ἀντιστραφεῖν ἀριθμητικῶς αἱ ἀναλογίαι διότι δὲν χρησιμεύουν αἱ παραστάσεις πρὸς ἐπίδειξιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἀλλὰ τέχνης ὁμοιογενεῆς εἰς τὴν ἔκφρασιν ἐν τῇ μητρικῇ γλώσσῃ τῶν ὑποκρινομένων. Εἰς τὴν «Δολόταν» τοῦ Μειλάκ καὶ 'Αλε-

λεβὺ ἔπαιξε θαυμάσια ἡ δὲ νῆς Χρυσούλη, κατορθώσασα μολονότι ὁ ρόλος ἦτο ἀνάγκαστος εἰς δεσποινίδα κοινωνικῆς περιωπῆς νὰ τὸν ἀποδώσῃ μὲ χάριν καὶ ὑπόκρισιν καὶ προφορὰν ἐντελῶς Παρισινήν. Καλλίστη καὶ ἡ ὑποκρινομένη τὴν βαρὴν κ. Γκουντὴν τοῦ Ρώσσου στρατιωτικοῦ ἀκολούθου ἦτις ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν. Οἱ κύριοι, διότι ἴσως εἶχον ἀχάριστον ρόλον δὲν ἔδειξαν ἄξια λόγου προτερήματα.

Εἰς τὸν «Διαβολογιατρον» κωμῶδιαν τοῦ Ζαμακόις, ἔξυπνην εἰς μερικά σημεῖα, ἀλλὰ παραφορτωμένην ἀπὸ σκηνὰς ἐξ ὧν ἔλειπεν ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ ὁποία ἂν ἐσυντομεύετο κατὰ τὴν διασκευὴν θὰ εὐηρέσκει ἀκόμη περισσότερον, ὁ κ. Φωκάς ἔξοχος ὡς ἀσθενὴς θυληδρίας. 'Ο κ. Οἰκονομίδης ὡς τσαρλατάνος ἱατρός, ὅστις κατορθώνει νὰ πάσῃ τὴν πελατείαν ἐνὸς συναδέλφου του πολὺ καλὸς, καὶ ἡ δεσποινὶς Λάσκαρη ὡς ἐρωτόληπτος ἔπαιξε μὲ φυσικότητα. 'Η δεσποινὶς Καρατζᾶ φαίνεται μὴ προσκειωθεῖσα ἐτι πρὸς τὴν σκηνήν. Εἰς τὴν τρίτην κωμῶδιαν (;) ἡ ὁποία ἐστερεῖτο ἐνδιαφέροντος. «'Η εὐτυχία τοῦ περνᾶ» τοῦ Ζερμαῖν ἡ κ. Μεξβέρη ἀπέδειξε τάλαντον ἐκλεκτόν. Ἐπαιξεν ὡς πεπειραμένη ἠθοποιὸς, μὲ φυσικότητα, μὲ ἐλευθερίαν κινήσεων, μὲ ἀνεπιτήδευτον ὁμιλίαν ἀλλὰ καὶ τέχνην. 'Η δ. Πεσματζόγλου ἐψυχολόγησε πολὺ τὸν ρόλον τῆς καὶ τὸν διηρημένυσεν ἐπιτυχῶς. 'Ο κ. Καμάρας, ὅστις ἔπρεπε νὰ λημονήσῃ τὸ ὄνομά του καὶ νὰ εἶνε εὐθυτενέστερος, τὸ μέρος του, τὸ ὁποῖον ἦτο διεξοδικόν, ἀπέδωκεν ὅσον ἦτο δυνατόν εἰς νεαρὸν ἔρασι-τέχνην καλλίτερα. Συμπληθὴς ἡ ἐμφάνισις ὡς καμариέρας τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος 'Ατσην.

Ὅλοι οἱ ἐρασιτέχναι οἱ λαβόντες μέρος ἦσαν τελείως μελετημένοι καὶ προσεκτικαί.

Θέατρον Κοτοπούλη

'Η ἑλληνικὴ λαογραφία ἀριθμεῖ πλείστας παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ δραματοποιηθῶν—ἀλλ' οὐδεὶς συγγραφεὺς κατεδέχθη νὰ τὰς προσέξῃ. 'Ο κ. Χόρν ἔλαβεν ὡς βάσιν δραματικοῦ ἔργου τὴν παράδοσιν ὅτι εἰς μέρος ὅπου ὑπάρχουν ἐρείπια ναοῦ,